

Pietat Estany (Barcelona, 1937) és llicenciada en filologia catalana. Es defineix com una mare de família que ha compaginat el rol de mestressa de casa amb la professió de secretària de direcció, a part d'inusitades feines que han recreat la seva curiositat insaciable, entre les quals destaca l'experiència d'una singular immersió silenciosa en un consultori radiofònic. És autora del llibre *Estimades amigues* (Dèria Editors, 2008). Profundament interessada per tot el que es relaciona amb la cultura, sobretot en el camp de les humanitats, l'apassionen la literatura, la llengua i la música.

Pàgina viscuda

El fet que es llevés cada matí per anar a l'escola sense gens de ganes va ser el primer senyal d'alerta per adonar-se que la Maria vivia la seva infantesa amb el pes d'una indolència inusual en aquella edat vigorosa en què la curiositat i les descobertes primeres marquen el ritme vital del creixement. Aquella obligació inexcusable de cada dia li pesava com una llosa. El problema de fons era el seu desinterès a l'hora de posar-se a llegir i escriure, com si els seus ressorts mentals s'estavellessin contra un mur insuperable. I a partir d'aquí xerricava tot. Tampoc els psicòlegs hi van reeixir amb teràpies competents. Li va caldre déu i ajuda arribar a l'adolescència i assumir la seva carència com un mal lleig.

Va ser en arribar als disset anys que la vida li va fer el tomb. Després de superar una greu malaltia i arribar al caire de la mort, una convalescència de més de tres anys va fer el miracle d'una altra mena de salvació per a la ment i l'esperit de la jove. Passats dos mesos en un estat letàrgic insuportable, un bon dia se li va ocórrer escriure un breu paràgraf en una llibreta, per desfogar amb ràbia l'avoriment que la consumia. El que són les coses. L'endemà allargà la frase, hi afegí com se sentia i amb quin ressentiment es mirava la vida. Fins que va canviar la llibreta per l'ordinador i, un dia rere l'altre, la Maria va anar construint un text que volia ser el retrat d'una jove rebel davant d'una realitat injusta. A poc a poc, envoltada de llibres i encaçada pel gust de la lectura, el seu escriptori es va convertir en el recer de les seves pulsions emocionals. Cada dia més segura d'ella mateixa, a cada mot que escrivia se sentia més i més estimulada, era com si el pensament se li aixamplés, com una mena

de buidatge cor enfora, com si la malaltia hagués estat un cop de sort per a la seva ment condormida. Quan li van donar l'alta, l'ordinador custodiava qui sap quantes pàgines farcides d'ànima, d'emocions contingudes, ras i curt, plenes a vessar de vida; una vida que havia descobert el valor de les paraules. Un benaurat punt d'inflexió just arran de la mort n'havia estat el detonant. L'afany d'escriure va impregnar d'una mena de necessitat vital la Maria, que tenia pressa de viure i dotar-se dels fonaments substancials de la seva formació esportiva. Però ara ja sabia del cert que escriure seria per sempre més el seu plaer essencial. Un plaer per a ella sola, secret.

D'això fa uns quants anys, però diu que diuen que aviat sortirà publicat un llibre seu...